

Eva Andreas Tunadalskyrkan 190210

Ef 6:10-18 Guds vapenrustning

Förra helgen hade vi glädjen att vara med på ett bröllop. Det var lite kallt och kulet i det gamla slottet där allt hölls, men värmen från brudparet, deras blickar till varandra, deras handtryckningar som sade: Du och jag hör ihop, vi har fått något alldeles speciellt som kan övervinna allt, värmda och gav en så speciell närhet också till oss som var gäster.

Du och jag min älskade! Så kanske också Jesus skulle ha sagt om han stått hos oss idag. Du och jag, vi hör ihop, vi har något alldeles speciellt oss emellan. I Efesierbrevet försöker Paulus måla bilden av Jesus som gav allt för oss, men som också har gett oss allt i honom. Det finns en beskrivning av Jesus i första kapitlet som i vår bibel har 10 verser (Ef 1:3-14), men som i grundtexten är en enda mening. Han var så uppfylld av glädjen över vem Jesus är och har gjort och gör, att han bara skrev på och glömde sätta punkt. Den fascinationen tror jag att vi skulle behöva återerövra, åtminstone känner jag så för egen del. Det är så lätt att bli hemmablind, att tänka: Det här kan jag, det här vet jag, men att gång på gång upptäcka nya möjligheter, nya nyanser av vad kristen tro är, gör att den hela tiden fördjupas och kan påverka oss på olika sätt.

Efesierbrevet brukar kallas församlingsbrevet, eftersom Paulus på olika sätt försöker stötta församlingen och dess inre liv, inte minst genom att visa på vad vi fått i den kristna tron: han skriver om hopp, om Guds väldiga styrka som står till vårt förfogande, om honom som är huvud över kyrkan, om att vi med stor frimodighet får komma till honom, att vi ska kunna fatta bredden och längden och höjden och djupet, att han kan göra långt mer än vi kan tänka eller begära,

Paulus talar om att Gud utrustar församlingen med olika tjänster, där människors gåvor får användas till stöd och hjälp för varandra, så att vi mognar och växer i tron, han talar om att vi ska förnyas i ande och förstånd. Han uppmanar församlingen att leva i kärlek, precis som Jesus har älskat oss, han säger att vi ska leva som ljusets barn, och sprida godhet, rättfärdighet och sanning, och så talar han om

familjen om att man och hustru ska älska varandra som han har älskat oss, med omsorg och respekt.

Vi har fått en stabil grund att stå på som kristna. Och allt detta utifrån att Jesus älskar oss och har gjort allt som behövs, besegrade ondskan på korset och genom att ha all makt i himlen och på jorden vara med oss alla dagar, och hjälpa oss.

Du och jag min älskade, tillsammans har vi möjligheter, men också utmaningar. Och därför skriver Paulus också om det som kallas den andliga vapenrustningen, för han vet att det behövs skydd för att leva som kristen i en värld som inte alltid är för Kristus, och där så mycket kan möta som vill dra oss bort från honom.

Paulus var när brevet skrevs med stor sannolikhet fånge i Rom, och såg säkerligen varje dag hur soldaterna förberedde sig, han fick kanske se deras övningar för att bli så bra som möjligt, och kanske är det därför han ger bilden av en soldat som sätter på sig sin utrustning för att kunna beskydda och strida om det behövs. Och det var förmodligen också en välbekant bild för dem som fick brevet.

Han betonar att det handlar om **Guds** vapenrustning, med andra ord att det är Gud som ger den och hjälper oss att förstå hur vi ska använda den. Men att det är vi som kristna som ska iklä oss den, så att den verkligen blir till hjälp. Och då är det viktigt att ha grunden klar, den grund jag tidigare talat om, för det hjälper oss att stå emot allt som möter. Så här skriver Paulus i Ef 6:10-18

10Hämta nu styrka hos Herren, av hans oerhörda kraft. 11Ta på er Guds rustning, så att ni kan hålla stånd mot djävulens lömska angrepp. 12Ty det är inte mot varelser av kött och blod vi har att kämpa utan mot härskarna, mot makterna, mot herrarna över denna mörkrets värld, mot ondskans andekrafter i himlarymderna. 13Ta därför på er Guds rustning, så att ni kan göra motstånd på den onda dagen och stå upprätt efter att ha fullgjort allt. 14Stå alltså fasta, spänn på er sanningen som bälte och klä er i rättfärdighetens pansar 15och sätt som skor på era fötter villigheten att gå ut med budskapet om fred. 16Håll ständigt trons sköld framför er, med den skall ni få den Ondes alla brinnande pilar att slockna, 17och grip frälsningens hjälm och Andens svärd, som är Guds ord. 18Gör det under åkallan

och bön, och be i er ande varje stund. Därför skall ni hålla er vakna och aldrig tröttna i er bön för alla de heliga.

Talet om djävulen och ondskans andemakter kan verka skrämmande, jag skulle hellre kalla det mörkret, för jag tror inte att någon av oss kan förneka att det finns både onda och mörka krafter. Men jag vill i dag mer fokusera på vapenrustningen än motståndaren.

Man skulle kunna säga att vapenrustningen är samma sak som att ta allt det som Kristus lovat i anspråk, att helt enkelt iklä sig Kristus, som Paulus skriver om på ett annat ställe. För allt det som finns i vapenrustningen handlar ju också om Jesus.

Stå fasta. Hämta styrka hos honom, spänn på er sanningen som bälte, klä er i rättfärdighetens pansar, sätt beredvillighetens skor på era fötter, håll trons sköld framför er, sätt på er frälsningens hjälm, grip Andens svärd som är Guds ord, Be och åkalla.

De romerska soldaterna var beroende av varandra, eftersom de formerade sig så att de skyddade varandra när de var klädda i vapenrustningen. Vi är också beroende av varandra som kristna för att kunna skydda varandra, stötta varandra, och uppmuntra varandra.

I gamla testamentet finns berättelsen om den unge pojken David och jätten Goliat. Ingen vågade gå i närstrid med Goliat, men så kom David och ville försöka. Kung Saul gav honom sin rustning, men den kunde han knappt röra sig i, än mindre strida i. Men så tog han fram det han själv hade, stenar och en slunga, som han under sin tid i öknen som fåraherde hade övat med till perfektion för att sikta och träffa, och med hjälp av den kunde han besegra Goliat.

För att kunna använda Guds vapenrustning behöver vi veta hur den ska användas för att den ska vara funktionell. Och när Gud ger oss utrustning, vill han också hjälpa oss att använda den, men det kan kräva lite tid, kan kräva lite uppoffringar för att vi ska komma in i det, och rustningen behöver också underhållas och skötas om för att kunna bli användbar nästa gång den ska vara i funktion.

Vårt sätt att sköta om vapenrustningen är genom närheten till Jesus - du och jag min älskade - för att kunna förstå och använda rustningen.

För när vi läser hans ord kan vi få ledtrådar till vem han är, vad han gör, hur vi kan likna honom. När vi ber har vi en direktkommunikation med honom, där vi ibland kan få tydliga instruktioner, ibland mer en närhet, som ger vila och ro och hjälp och stöd.

Vilka ord använder Paulus när han talar om de olika delarna? Fasthet, sanning, rättfärdighet, att gå ut med vittnesbördet om fred, att tro, att låta frälsningen ge skydd att våra tankar, att använda Guds ord.

Det är ord som egentligen ligger nära varandra, som ger olika infallsvinklar på vad det innebär att tro, att ha en relation med Jesus. För han har ju gjort allt som behövs, det är vi som gång på gång får påminna oss det och använda det.

För tron handlar ju om en visshet om vad han har gjort för oss, att vi som Johannes skriver får vara Guds barn, genom att säga ja till honom, och därigenom få del av allt han vill ge oss. Det handlar om hans rättfärdighet- att han dog för vår skull medan vi ännu var syndare, för att vi skulle få möjlighet till en personlig relation med honom genom vårt ja, jag tror, att vi får ta emot honom som säger Jag är vägen, sanningen och livet, att vi om vi med vår mun bekänner att Jesus är Herre och i vårt hjärta tro att Gud har uppväckt honom från de döda blir räddade, därför att hjärtats tro leder till rättfärdighet – ett rätt förhållande till honom – och munnens beaktelse till räddning.

Att stå fasta tänker jag handlar om att våga stå upp för Jesus också om det inte alltid är bekvämt och med risk att bli missförstådd. Inte så att vi ska provocera, men våga bekänna honom och att vi vill ha honom med i vårt liv.

Sanningens bälte håller upp kläderna så att man kan fästa övriga delar av rustningen på ett rätt sätt. Guds Sanning handlar om det som är tillförlitligt, säkert, och har samma ord i grundtexten som i vårt amen, må så ske, därför att det finns en fast grund bakom. Att bli frälst, komma till tro på Jesus är att komma till kunskap om sanningen med stort S. Jesus sa: jag är vägen, sanningen och livet. Jesus säger (Joh 8:31) Om ni förblir i mitt ord är ni verkligen mina lärjungar. Ni skall lära känna sanningen och sanningen skall göra er fria.

Att så långt man förstår kunna vara sann både mot sig själv och andra, gör ju livet mycket enklare än om man börjar trassla in sig i lögner och till slut inte vet vad man sagt eller inte.

Sedan ska vi sätta på oss rättfärdighetens pansar. Ett pansar, en slags rustning täcker allt utom ryggen. Men när soldaterna formerade sig hade de skydd åt alla håll genom att täcka för varandra. I livets kamp möter vi mycket som vill få oss missmodiga, som vill få oss att tro att vi inte kan, som vill få bort oss ifrån närheten till Jesus.

Rättfärdigheten säger: Jesus har gjort allt som behövs, du får komma till honom med allt det där du kämpar med, med alla misslyckande och tillkortakommanden och så vill han ge dig ny kraft och nya möjligheter. Hebr. skriver: låt oss ha blicken fäst vid Jesus för att inte tröttna och tappa modet. Och så får vi tillsammans stötta varandra, hjälpa varandra att se på vad Jesus har gjort, be för varandra och på så sätt skydda varandra. För ingen av oss klarar det i egen kraft.

Villighet att gå ut med budskapet om fred. Det handlar om en inställning hos oss. Om du är som jag så är det lätt att säga "aldrig" men många gånger har dessa aldrig förvandlats till kanske och så småningom till javisst. Det är inte alltid man ser vägen så långt framför, men tänk att få ta ett steg i taget och gå den väg vi tror vi ska vandra på. Att gå ut med budskapet om fred, handlar om att berätta om Jesus på många olika sätt, att låta fler få del av de upptäckter vi har gjort. Villighet handlar också om att stå till hans förfogande, så att han kan använda oss när någon annan behöver hjälp utan att vi alla gånger själva vet om det. Han kan lägga omständigheterna tillrätta så att vi möter en människa som just då behöver någon att prata med, eller använda oss i tjänst för varandra på annat sätt. Att ha villighetens skor är just att vara beredd. Den som går barfota går oftast försiktigt, men Gud vill ha oss beredda när det behövs.

Håll trons sköld framför er. En sköld är en hjälp att avvärja fiendens attacker. Vi kan möta det som upplevs som attacker på många sätt. Ett ord från någon annan, ett ifrågasättande som kan vara obehagligt, omständigheter som vill få bort den kristna tron. Vi kan nog allihop tänka på olika saker i vår närhet. När Jesus frestades i öknen så var hans svar: Det står skrivet och så hänvisade han till bibelordet. Att använda trons sköld är att hålla fram bibelordet och lita på det, Och

beroende av situationen kan det vara olika ord varje gång. När vi har läser bibeln så bygger vi upp ett "skafferi" av bibelord, bibelsammanhang som Gud kan använda, när vi inte vet hur vi ska reagera. Plötsligt kan ett bibelord komma i vår tanke, som vi inte ens visste att vi visste, och det kan bli till hjälp och stöd, och även om den yttre situationen inte förändras kan vi kraft att orka vidare.

Frälsningens hjälm är skyddet mot ansiktet och hjärnan. I

Filipperbrevet 4:6,7 kan vi läsa: Gör er inga bekymmer, utan när ni åkallar och ber, tacka då Gud och låt honom veta alla era önskingar. Då skall Gud frid som är mera värd än allt vi tänker, **ge era hjärtan och era tankar skydd i Kristus Jesus.**

Tänk att få ha ett skydd mot tankar, mot allt det där som bara går runt, runt. Och att vi kan få be om hjälp när alltför mycket är jobbigt omkring oss. Både genom bönen, men också i gemenskapen med varandra. För det är oftast mycket lättare att hantera det vi kan uttrycka än det som bara snurrar runt.

Och så till sist det enda vapnet vi har fått: Guds ord. Det är både en hjälp och ett vapen. Hebr 4:12 Ty Guds ord är levande och verksamt. Det är skarpare än något tveeggat svärd och tränger så djupt att det skiljer själ och ande, led och märg och blottlägger hjärtats uppsåt och tankar.

Och som en förutsättning för alltihop har vi bönen. Gör det under åkallan och bön och be i er ande varje stund.

Vi har fått vapenrustningen som en hjälp i vårt liv. Det kan kännas som ett tvång, måste jag det här också. Nej vi måste inte, men vi får – vi får se på honom med kärlekens ögon, se den där glimten i ögat som säger: Du är så skön min älskade, jag vill göra allt för dig och har gett dig redskap – min vapenrustning för att du ska få hjälp att fungera bättre. Ta emot den, använd den varje dag. Jag är med dig alla dagar!

AMEN